

Oslo kommune
Oslo kommunes klagenemnd

Saker til behandling i Oslo kommunes klagenemnds møte

tirsdag 15. januar 2019 kl. 16.30.

Møtet holdes i Grupperom D.

Kart I

<u>Sak 1</u>	19/00037-1	Saker til orientering - Oslo kommunes klagenemnds møte 15. januar 2019	1
<u>Sak 2</u>	18/02582-2	Klage - Avslag på søknad om tilskudd til urbant landbruk (201700161)	1
<u>Sak 3</u>	18/02586-3	Klage - Avslag på søknad på beboerkort sone A (201706753) - Lie Øyen Arkitekter AS	9
<u>Sak 4</u>	18/02587-2	Klage - Avslag på søknad på beboerkort sone D (201804110) - Spabo Eiendom AS	14
<u>Sak 5</u>	18/02608-2	Klage - Avslag på søknad om beboerkort - Sone A (201801809) - Øystein Alexander Sølvesen-Myhre	17
<u>Sak 6</u>	18/02618-2	Klage - Avslag på søknad om beboerkort sone B (201800500) - Trond Raddum	21
<u>Sak 7</u>	18/02652-2	Klage - Avslag på søknad om beboerkort sone D (201803374) - Richard Ian Waterhouse	25
<u>Sak 8</u>	18/01974-6	Krav om dekning av saksomkostninger i klagesak om beboerparkering (201801056)	30
Sak 9	18/02585-2	Klage - Avslag på søknad om beboerkort sone A (201800447) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	

Sak 10	18/02589-2	Klage - Avslag på søknad om beboerparkering (201706573) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 11	18/02630-2	Klage - Avslag på søknad om kommunalt frikort - Bydel Gamle Oslo (201803358) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 12	18/02615-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Frogner (201802927) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 13	18/02616-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Ullern (201802751) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 14	18/02631-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Alna (201802961) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 15	18/02635-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Grünerløkka (201802729) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 16	18/02637-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Gamle Oslo (201802873) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 17	19/00021-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Gamle Oslo (201802869) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 18	19/00024-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Grünerløkka (201803023) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 19	18/02638-2	Klage - Avslag på søknad om bytte av kommunal bolig - Bydel Gamle Oslo (201802861) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 20	19/00020-2	Klage - Avslag på søknad om bytte av kommunal bolig - Bydel Bjerke (201802731) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Sak 21	18/02617-2	Klage - Bortfall av positivt vedtak om tildeling av kommunal bolig - Bydel Østensjø (201802913) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 22	18/02619-2	Klage - Bortfall av positivt vedtak om tildeling av kommunal bolig - Bydel Gamle Oslo (201802898) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 23	18/02622-2	Klage - Bortfall av positivt vedtak om tildeling av kommunal bolig - Bydel Gamle Oslo (201802896) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 24	19/00022-2	Klage - Bortfall av positivt vedtak om tildeling av kommunal bolig - Bydel Gamle Oslo (201802872) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 25	19/00023-2	Klage - Bortfall av positivt vedtak om kommunal bolig - Bydel St. Hanshaugen (201802957) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 26	19/00030-2	Klage - Bortfall av positivt vedtak om leie av kommunal bolig - Bydel Gamle Oslo (201803243) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 27	18/02624-2	Klage - Avslag på søknad om omsorgsbolig - Bydel Alna (201801731) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 28	18/02639-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Sagene (201802271) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 29	18/02641-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Nordstrand (201802620) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 30	18/02642-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Stovner (201802666) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 31	18/02643-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Alna (201802682) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Sak 32	18/02644-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Sagene (201802775) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 33	18/02646-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Gamle Oslo (201802894) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 34	18/02647-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Gamle Oslo (201802897) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 35	18/02650-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Søndre Nordstrand (201803098) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 36	19/00025-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Nordstrand (201802796) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 37	19/00026-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Østensjø (201802962) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 38	19/00027-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Gamle Oslo (201802900) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 39	19/00028-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Alna (201802915) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 40	19/00039-1	Protokoll fra Oslo kommunes klagenemnds møte 15. januar 2019

Sak 1 Saker til orientering - Oslo kommunes klagenemnds møte 15. januar 2019

Saken gjelder:

- Brev av 27.12.2018 fra Velferdsetaten, med vedlegg. Opplysninger innkommet etter saken er ferdig behandlet i klagenemnda (18/02409-6) (Unntatt offentlighet)

Sak 2 Klage - Avslag på søknad om tilskudd til urbant landbruk (201700161)

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 10.12.2018 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 6. juni 2017 (vedlegg 2), om avslag på søknad om tilskudd til urbant landbruk, med søknadsbeløp kr 82 000.

Tilskuddsordningen er hjemlet i *forskrift om tildeling av tilskudd til urbant landbruk* (forskriften), vedtatt av bystyret 29. mars 2017, sak 72/17.

Avslaget ble begrunnet med det ikke var mulig å støtte alle tiltakene på grunn av stor søkermasse, og at det kun var søkere registrert som borettslag eller sameie i Brønnøysundregisteret som fikk tilskudd i 2017, jf. forskriften § 4.

Kjølberggata 1 AS klaget på vedtaket 18. juli 2017 (vedlegg 2).

Klagenemndas faglige sekretariat, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at vedtaket oppheves, og at saken sendes tilbake til underinstansen for ny behandling.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om avslag på tildeling av tilskudd er et enkeltvedtak etter lov av 10. februar 1967 om behandlingssaker i forvaltningssaker (forvaltningsloven, fvl.) § 2 første ledd og forskriften § 9 tredje ledd. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd. Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. fvl. § 28 andre ledd og forskriften § 9 tredje ledd.

Kjølberggata 1 AS er part i saken jf. fvl. § første ledd bokstav e.

Vedtaket om avslag på tilskudd ble fattet 6. juli 2017, og vedtaket ble påklaget 18. juli 2017. Klagen er derfor rettidig fremsatt.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen, jf. fvl. § 32.

Rettslig grunnlag

Det følger av forskriften § 1 at tilskuddsordningens formål er å «fremme urbant landbruk, som en del av kommunens satsing på miljø, klima, folkehelse, integrering, brukermedvirkning og entreprenørskap».

Etter § 3 kan «borettslag, sameier, kommunale virksomheter, næringsvirksomheter, frivillige aktører, organisasjoner, foreninger, grønne og sosiale entreprenører og personer med privat bostedsadresse i Oslo» søke om tilskudd.

Tilskudd gis fortrinnsvis «borettslag og sameier med fire boenheter eller flere», jf. forskriften § 4.

Det følger av lov 6. juni 2003 nr. 39 om burettslag (burettslagslova) § 1-4 (1) at det ikke kan stiftes aksjeselskap med samme formål som borettslag, og at et aksjeselskap ikke kan endre formålet eller eierstrukturen slik at selskapet «*blir eit bustadaksjeselskap*».

Av burettslagslova § 1-4 (2) følger det at «for aksjeselskap som er stifta før lova tok til å gjelde, og som har same føremål som burettslag, gjeld §§ 1-5, 4-2 kapittel 5 og omdanningsreglane i § 13-5». § 1-5 gjelder forbud mot diskriminering, § 4-2 regulerer hvem som kan eie andeler, kapittel 5 regulerer de borettslige forholdene, og § 13-5 gjelder omdanning av boligaksjeselskap til borettslag.

Saksopplysninger

Tilskuddsordningen forvaltes av Bymiljøetaten. Forskriften ble først vedtatt i 2017, og det ble derfor ikke tildelt midler i 2016. Avsatte midler for 2016 (kr 1 mill.) ble overført til 2017. I 2017 hadde etaten derfor kr 2 mill. til fordeling. Ordningen ble kunngjort med søknadsfrist 22. april 2017. I kunngjøringen ble det opplyst at borettslag og sameier med fire boenheter eller flere ville bli prioritert ved behandlingen av søknadene.

Bymiljøetaten mottok 192 søknader, med en total søknadssum på nesten kr 12 mill. Det var derfor ikke mulig å støtte alle tiltakene som fremgikk av søknadene, og borettslag og sameier ble prioritert.

For å lette arbeidet med å skille ut borettslag og sameier fra de øvrige søkerne, så Bymiljøetaten hen til registreringen i Brønnøysundregisteret. Borettslag og sameier som oppfylte de øvrige vilkårene i forskriften ble tildelt midler. Det var ikke ledige midler til andre søkere enn borettslag og sameier.

Bymiljøetaten har opplyst om at det ikke er satt av midler til behandling av klagesaker etter denne tilskuddsordningen, men at det er noen midler igjen i tilskuddspotten for 2017/2018 som kan brukes om det er nødvendig.

Klagers anførsler

Klager anfører at vedtaket bygger på feil faktiske og rettslige grunnlag. Det følger av forskriften § 4 at tilskudd kan gis til borettslag og sameier, og det er ikke et krav om hva som

er registreringen i Brønnøysundregisteret. I følge klager er Kjølberggata 1 AS organisert som et borettslag med 60 boenheter.

Klager mener videre at boligaksjeselskap og borettslag er rettslig likestilt. Vedtektene viser til borettslagsloven, og borettslagsloven viser til boligaksjeselskaper. Det kan ikke ha vært kommunens hensikt å utelukke boligaksjeselskaper, som det finnes en del av i Oslo, og som tilsvarer borettslag. Klager anfører at borettslag tok over for boligaksjeselskaper, ved at det etter borettslagslovens ikrafttredelse, ikke skal opprettes AS'er, men borettslag.

En riktig forståelse av forskriften vil derfor, slik faglig sekretariat forstår klager, være at boligaksjeselskap også faller inn under forskriftens definisjon av borettslag.

Behandling i første instans

Bymiljøetaten bemerker (vedlegg 1) at de ikke anser registrering i Brønnøysundregisteret som et vilkår, men at de benyttet registeret som hjelp ved behandlingen av søknadene. Etaten mener likevel at dette ikke har vært avgjørende for utfallet av saken.

Etaten fremhever at et aksjeselskap har en annen eierstruktur og ansvarsfordeling enn et borettslag, og at det gjelder ulike regler for de to organisasjonsformene. De viser til lov av 6. juni 2003 nr. 39 om burettslag (borettslagslova) § 1-4 som skiller mellom borettslag og aksjeselskap:

- 1) Det kan ikkje stiftast aksjeselskap eller allmennaksjeselskap med same føremål som burettslag. Eit aksjeselskap eller eit allmennaksjeselskap kan heller ikkje endra føremålet eller eigarstrukturen slik at selskapet blir eit bustadaksjeselskap.*
- 2) For aksjeselskap som er stifta før lova tok til å gjelde, og som har same føremål som burettslag, gjeld §§ 1-5, 4-2, kapittel 5 og omdanningsreglane i § 13-5.*

Av dette utleder etaten at lovgiver har ønsket et klart skille mellom borettslag og aksjeselskap med hensyn til hvilke rettsregler som skal gjelde for de ulike organisasjonsformene.

Bymiljøetaten forstår forskriftens ordlyd og bakgrunn slik at kun borettslag og sameier skal kunne prioriteres fremfor andre søkere. De finner at boligaksjeselskap ikke kan likestilles med borettslag i denne sammenhengen.

Bymiljøetaten kom etter en fornyet vurdering av saken til at etatens vedtak av 6. juli 2017 opprettholdes.

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Sekretariatet understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye omstendigheter jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter klager kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om avslag på tilskudd til urbant landbruk for Kjølberggata 1 AS.

Oppfyller søker forskriftens vilkår?

Er Kjølberggata 1 AS et boligaksjeselskap?

Burettslagslova definerer ikke eksplisitt hva et boligaksjeselskap er, men det går frem av lovens § 1-4 andre ledd at sentrale regler i loven skal gjelde for aksjeselskap som «har same foremål som burettslag». Det er naturlig å slutte fra dette at et boligaksjeselskap er et aksjeselskap som har samme formål som et borettslag. Det følger av burettslagslova § 1-1 (1) at boretten er det sentrale formålet bak et borettslag.

Det følger av vedtektene i Kjølberggata 1 AS at selskapet har til formål «å eie og drive boligeiendommen AS Kjølberggt. 1, gnr. 123, bnr. 248 i Oslo – til beste for selskapets aksjonærer». Formålsparagrafen sier isolert sett ikke noe om å sikre aksjeeierne bruksrett til eiendom.

Boret mv. er regulert i vedtektene §§ 4-9, og samsvarer i hovedsak med reguleringen i burettslagsloven. Vedtektene viser videre til at selskapet er underlagt reglene i burettslagsloven som følger av burettslagsloven § 1-4. Det er derfor naturlig å konkludere med at formålet til Kjølberggata 1 AS er å sikre aksjonærene boret. Dette støttes av at selskapet selv anser seg bundet av burettslagslovens regler.

Det synes for øvrig ikke å være omtvistet mellom partene at Kjølberggata 1 AS er et boligaksjeselskap. Faglig sekretariat legger derfor til grunn at Kjølberggata 1 AS er et boligaksjeselskap.

Er borettslag og boligaksjeselskaper rettslig likestilt?

Klager mener at boligaksjeselskap og borettslag er rettslig likestilt.

Bymiljøetaten fremhever at et aksjeselskap har en annen eierstruktur og ansvarsfordeling enn et borettslag, og at det gjelder ulike regler for de to organisasjonsformene. Etaten utleder av burettslagslova § 1-4 at lovgiver har ønsket et klart skille mellom borettslag og aksjeselskap med hensyn til hvilke rettsregler som skal gjelde for de ulike organisasjonsformene.

Boligaksjeselskapsformen har ikke vært regulert. I praksis reguleres boligaksjeselskapene borettslig av burettslagslova og selskapsrettslig av aksjeloven.

Det følger av burettslagslova § 1-4 (1) at det ikke kan stiftes aksjeselskap med samme formål som borettslag, og at et aksjeselskap ikke kan endre formålet eller eierstrukturen slik at selskapet «blir eit bustadaksjeselskap».

Av burettslagslova § 1-4 (2) følger det at «for aksjeselskap som er stifta før lova tok til å gjelde, og som har same foremål som burettslag, gjeld §§ 1-5, 4-2, kapittel 5 og omdanningsreglane i § 13-5».

I forarbeidene til burettslagslova (Ot.prp.nr. 30 (2002-2003)) står det at det er:

«vanleg å seie at eit bustadaksjeselskap er eit aksjeselskap som har til føremål å eige bustader og leige desse bustadane ut til aksjonærane. Konstruksjonen er såleis svært lik burettslag, men i staden for å eige ein andel i eit burettslag, eig bebuarane ein aksje i eit bustadaksjeselskap. I begge tilfelle er det ei kopling mellom andelen/aksjen og retten til å leige bustad i ein bygning som høyrer til samanslutninga».

Da burettslagslova ble utarbeidet bestemte lovgiver at det var mest hensiktsmessig å videreføre borettslag og seksjonssameie som boligformer, mens det skulle bli forbudt å opprette nye boligaksjeselskap. Det følger av forarbeidene til burettslagslova (NOU 2000:17) at «borettslaget er ei av fleire moglege rammer kring eige og drift av eigedommar med fleire bustader. Dei rettslege og økonomiske realitetane er i hovudsak dei same for burettslag, bustadaksejselskap og seksjonssameier, og den verksemda det er tale om, må halde fram så lenge eigarane finn det tenleg. Spørsmålet her er om det trengst tre variantar for organiseringa av desse eigedommane, eller om ein kan nøye seg med reglar for berre ei form» (s 36).

Utvalget mente at det ikke ville være behov for å stifte nye aksjeselskap med samme formål som borettslag. Lovutkastet skulle gi den valgfriheten som var nødvendig for sammenslutninger med dette formålet. Formålet bak å forhindre adgangen til å opprette boligaksjeselskap, var å gi forbrukerne to eieformer å forholde seg til – borettslag og eierseksjoner. Med andre ord ble boligaksjeselskapene ansett som en overflødig selskapsform. Utvalget mente dessuten at aksjeselskapsloven var lite tilpasset de spesielle forholdene i en sammenslutning som skal skaffe deltakerne bolig: «for publikum er det ein fordel dersom organiseringa av bustader følgjer kjende mønster. På det viset kan folk bedre vite kva plikter og rettar dei har, og det blir òg enklare å samanlikne prisar på bustader» (s 112).

Hensikten med å skille boligaksjeselskapet fra borettslagslovgivningen var altså å forenkle rettstilstanden overfor forbrukerne. Lovgiver mente at aksjeselskapslovgivningen som utgangspunkt passer dårlig til å regulere sameieforhold som likner borettslag, og at burettslagslova skulle regulere framtidige forhold. Konsekvensen ble at det ikke skulle opprettes noen nye boligaksjeselskap med samme formål som borettslag, og at eksisterende boligaksjeselskap delvis skulle reguleres av burettslagslova.

Ettersom borettslag ble den foretrukne selskapsformen, fikk eksisterende boligaksjeselskap mulighet til å omdannes til borettslag. Dette følger av burettslagslova § 13-5. Det følger imidlertid av juridisk teori at regelen om tilslutning fra samtlige aksjeeiere fører til at omdanningsmuligheten i praksis er lik null (Terje Sjøvold: *Boligaksjeselskapet – et stebarn i norsk boligrett?* (2008)).

De eksisterende boligaksjeselskapene har altså endt opp i en mellomstilling. Boligaksjeselskapet er ikke en ønsket selskapsform, samtidig har lovgiver gjort omdanning til borettslag tilnærmet umulig i praksis. Når lovgiver har underlagt boligaksjeselskapene sentrale regler i burettslagslova, mener faglig sekretariat at det er naturlig å likestille de to eierformene så langt det lar seg gjøre.

Faglig sekretariat kan etter dette ikke se at Bymiljøetatens vedtak bygger på en riktig forståelse av loven. Lovgiver har ikke ønsket et klart skille mellom borettslag og aksjeselskap med hensyn til hvilke rettsregler som skal gjelde. Tvert i mot har lovgiver underlagt eksisterende boligaksjeselskap viktige regler i burettslagslova, for å likestille selskapsformene mest mulig. Faglig sekretariat mener derfor at det bør ha gode grunner for seg hvis man skal ekskludere boligaksjeselskap fra ordninger som gjelder borettslag og sameier.

Når det gjelder klagers anførsel om at det ikke kan oppstilles noe krav etter forskriften om hva som er registreringen i Brønnøysundregisteret, er faglig sekretariat enig i dette. Bymiljøetaten har selv anført at de ikke så dette som noe vilkår, men har brukt det som et hjelpemiddel. Faglig sekretariat ser ikke noen grunn til å betvile dette, og mener, som Bymiljøetaten, at dette

ikke har noen betydning for sakens utfall. Avgjørende er innholdet i de vurderinger som er gjort om hvem som skal tildeles tilskudd etter forskriften.

3.1.3. Skal borettslag og boligaksjeselskaper likestilles etter forskriften?

Intensjonen bak forskriften går frem av formålsparagrafen (forskriften § 1), der det heter at ordningen skal «fremme urbant landbruk, som en del av kommunens satsing på miljø, klima, folkehelse, integrering, brukermedvirkning og entreprenørskap».

Klager mener at det ikke kan ha vært kommunens hensikt å utelukke boligaksjeselskaper, som det finnes en del av i Oslo, og som tilsvarende borettslag. Faglig sekretariat tiltrer dette standpunktet. Til støtte for dette synspunktet viser faglig sekretariat til at forskriften nettopp er endret. Etter ny forskrift § 1 kan nå «enhver» søke om slik støtte. Det er av pedagogiske årsaker fortsatt listet opp en rekke juridiske personer som kan søke, herunder boligaksjeselskaper. Det fremgår av byrådssaken som ble fremmet for å endre forskriften (sak 1117/18) at dette er å anse som en presisering av forskriften, og at hensikten blant annet er å likestille boligaksjeselskap med borettslag.

Faglig sekretariat vil videre vise til at boligaksjeselskap likestilles med borettslag av kommunen på andre områder, blant annet når det gjelder eiendomsskatt.

Bymiljøetaten har vist til at det kom inn 192 søknader med samlet søknadssum på nesten kr 12 mill., mens tilskuddsordningen hadde kr 2 mill. til fordeling. Det har dermed vært nødvendig å foreta en prioritering mellom søkere som isolert sett oppfyller kriteriene for tildeling. Det er i utgangspunktet ingen søkere som har rettskrav på tilskudd selv om de faller inn under forskriftens virkeområde og formål. Fordi det her er snakk om et vedtak som gjelder fordeling av et begrenset gode, anbefaler faglig sekretariat at Bymiljøetatens vedtak sendes tilbake til etaten for fornyet behandling. Etaten må vurdere saken i lys av klagenemndas vurdering om at boligaksjeselskap skal likestilles borettslag, og om dette gir grunnlag for å omgjøre vedtaket slik at selskapet likevel får tilskudd.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen tas til følge, og at saken sendes tilbake til Bymiljøetaten for ny behandling.

Klagenemndas faglige sekretariat, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagen tas til følge. Vedtaket oppheves, og saken sendes tilbake til Bymiljøetaten for ny behandling.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye omstendigheter jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter klager kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om avslag på tilskudd til urbant landbruk for Kjølberggata 1 AS.

Det synes ikke å være omtvistet mellom partene at Kjølberggata 1 AS er et boligaksjeselskap. Klagenemnda legger derfor til grunn at Kjølberggata 1 AS er et boligaksjeselskap. Klagenemnda viser for øvrig til faglig sekretariats vurdering av spørsmålet.

Klager mener at boligaksjeselskap og borettslag er rettslig likestilt.

Bymiljøetaten fremhever at et aksjeselskap har en annen eierstruktur og ansvarsfordeling enn et borettslag, og at det gjelder ulike regler for de to organisasjonsformene. Etaten utleder av burettslagslova § 1-4 at lovgiver har ønsket et klart skille mellom borettslag og aksjeselskap med hensyn til hvilke rettsregler som skal gjelde for de ulike organisasjonsformene.

Boligaksjeselskapsformen har ikke vært regulert. I praksis reguleres boligaksjeselskapene borettslig av burettslagslova og selskapsrettslig av aksjeloven.

Det følger av burettslagslova § 1-4 (1) at det ikke kan stiftes aksjeselskap med samme formål som borettslag, og at et aksjeselskap ikke kan endre formålet eller eierstrukturen slik at selskapet «blir eit bustadaksjeselskap».

Av burettslagslova § 1-4 (2) følger det at «for aksjeselskap som er stifta før lova tok til å gjelde, og som har same føremål som burettslag, gjeld §§ 1-5, 4-2, kapittel 5 og omdanningsreglane i § 13-5».

I forarbeidene til burettslagslova (Ot.prp.nr. 30 (2002-2003)) står det at det er:

«vanleg å seie at eit bustadaksjeselskap er eit aksjeselskap som har til føremål å eige bustader og leige desse bustadane ut til aksjonærane. Konstruksjonen er såleis svært lik burettslag, men i staden for å eige ein andel i eit burettslag, eig bebuarane ein aksje i eit bustadaksjeselskap. I begge tilfelle er det ei kopling mellom andelen/aksjen og retten til å leige bustad i ein bygning som høyrer til samanslutninga».

Da burettslagslova ble utarbeidet bestemte lovgiver at det var mest hensiktsmessig å videreføre borettslag og seksjonssameie som boligformer, mens det skulle bli forbudt å opprette nye boligaksjeselskap. Det følger av forarbeidene til burettslagslova (NOU 2000:17) at «burettslaget er ei av fleire moglege rammer kring eige og drift av eigedommar med fleire bustader. Dei rettslege og økonomiske realitetane er i hovudsak dei same for burettslag, bustadaksejselskap og seksjonssameiger, og den verksemda det er tale om, må halde fram så lenge eigarane finn det tenleg. Spørsmålet her er om det trengst tre variantar for organiseringa av desse eigedommane, eller om ein kan nøye seg med reglar for berre ei form» (s 36).

Utvalget mente at det ikke ville være behov for å stifte nye aksjeselskap med samme formål som borettslag. Lovutkastet skulle gi den valgfriheten som var nødvendig for sammenslutninger med dette formålet. Formålet bak å forhindre adgangen til å opprette boligaksjeselskap, var å gi forbrukerne to eieformer å forholde seg til – borettslag og eierseksjoner. Med andre ord ble boligaksjeselskapene ansett som en overflødig selskapsform. Utvalget mente dessuten at aksjeselskapsloven var lite tilpasset de spesielle forholdene i en sammenslutning som skal skaffe deltakerne bolig: «for publikum er det ein fordel dersom organiseringa av bustader følgjer kjende mønster. På det viset kan folk bedre vite kva plikter og rettar dei har, og det blir òg enklare å samanlikne prisar på bustader» (s 112).

Hensikten med å skille boligaksjeselskapet fra borettslagslovgivningen var altså å forenkle rettstilstanden overfor forbrukerne. Lovgiver mente at aksjeselskapslovgivningen som utgangspunkt passer dårlig til å regulere sameieforhold som likner borettslag, og at burettslagslova skulle regulere framtidige forhold. Konsekvensen ble at det ikke skulle opprettes noen nye boligaksjeselskap med samme formål som borettslag, og at eksisterende boligaksjeselskap delvis skulle reguleres av burettslagslova.

Ettersom borettslag ble den foretrukne selskapsformen, fikk eksisterende boligaksjeselskap mulighet til å omdannes til borettslag. Dette følger av burettslagslova § 13-5. Det følger imidlertid av juridisk teori at regelen om tilslutning fra samtlige aksjeeiere fører til at omdanningsmuligheten i praksis er lik null (Terje Sjøvold: *Boligaksjeselskapet – et stebarn i norsk boligrett?* (2008)).

De eksisterende boligaksjeselskapene har altså endt opp i en mellomstilling. Boligaksjeselskapet er ikke en ønsket selskapsform, samtidig har lovgiver gjort omdanning til borettslag tilnærmet umulig i praksis. Når lovgiver har underlagt boligaksjeselskapene sentrale regler i burettslagslova, mener klagenemnda at det er naturlig å likestille de to eierformene så langt det lar seg gjøre.

Klagenemnda kan etter dette ikke se at Bymiljøetatens vedtak bygger på en riktig forståelse av loven. Lovgiver har ikke ønsket et klart skille mellom borettslag og aksjeselskap med hensyn til hvilke rettsregler som skal gjelde. Tvert i mot har lovgiver underlagt eksisterende boligaksjeselskap viktige regler i burettslagslova, for å likestille selskapsformene mest mulig. Klagenemnda mener derfor at det bør ha gode grunner for seg hvis man skal ekskludere boligaksjeselskap fra ordninger som gjelder borettslag og sameier.

Når det gjelder klagers anførsel om at det ikke kan oppstilles noe krav etter forskriften om hva som er registreringen i Brønnøysundregisteret, er klagenemnda enig i dette. Bymiljøetaten har selv anført at de ikke så dette som noe vilkår, men har brukt det som et hjelpemiddel. Klagenemnda ser ikke noen grunn til å betvile dette, og mener, som Bymiljøetaten, at dette ikke har noen betydning for sakens utfall. Avgjørende er innholdet i de vurderinger som er gjort om hvem som skal tildeles tilskudd etter forskriften.

Intensjonen bak forskriften går frem av formålsparagrafen (forskriften § 1), der det heter at ordningen skal «fremme urbant landbruk, som en del av kommunens satsing på miljø, klima, folkehelse, integrering, brukermedvirkning og entreprenørskap».

Klager mener at det ikke kan ha vært kommunens hensikt å utelukke boligaksjeselskaper, som det finnes en del av i Oslo, og som tilsvarer borettslag. Klagenemnda tiltrer dette standpunktet. Til støtte for dette synspunktet viser klagenemnda til at forskriften nettopp er endret. Etter ny forskrift § 1 kan nå «enhver» søke om slik støtte. Det er av pedagogiske årsaker fortsatt listet opp en rekke juridiske personer som kan søke, herunder boligaksjeselskaper. Det fremgår av byrådssaken som ble fremmet for å endre forskriften (sak 1117/18) at dette er å anse som en presisering av forskriften, og at hensikten blant annet er å likestille boligaksjeselskap med borettslag.

Klagenemnda vil videre vise til at boligaksjeselskap likestilles med borettslag av kommunen på andre områder, blant annet når det gjelder eiendomsskatt.

Bymiljøetaten har vist til at det kom inn 192 søknader med samlet søknadssum på nesten kr 12 mill., mens tilskuddsordningen hadde kr 2 mill. til fordeling. Det har dermed vært nødvendig å foreta en prioritering mellom søkere som isolert sett oppfyller kriteriene for tildeling. Det er i utgangspunktet ingen søkere som har rettskrav på tilskudd selv om de faller inn under forskriftens virkeområde og formål. Det er her snakk om et vedtak som gjelder fordeling av et begrenset gode, og klagenemnda ser det som mest hensiktsmessig at vedtaket oppheves og saken sendes tilbake til Bymiljøetaten for behandling der. Etaten må vurdere saken i lys av klagenemndas vurdering om at boligaksjeselskap skal likestilles borettslag, og om dette gir grunnlag for å omgjøre vedtaket slik at selskapet likevel får tilskudd.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen tas til følge. Vedtaket oppheves, og saken sendes tilbake til Bymiljøetaten for ny behandling.

[18/02586]

Sak 3 Klage - Avslag på søknad på beboerkort sone A (201706753) - Lie Øyen Arkitekter AS

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 10.12.2018 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage av 1. desember 2017 over Bymiljøetatens vedtak 23. november 2017 om avslag på søknad fra Lie Øyen arkitekter AS om beboerkort sone A for kjøretøy brukt i virksomheten. Bymiljøetaten opprettholdt vedtaket i brev av 19. desember 2017.

Byrådsavdeling for miljø og samferdsel har som faglig sekretariat forberedt saken for behandling i Oslo kommunes klagenemnd, og anbefaler at klagen tas til følge.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om avslag på søknad om beboerkort er et enkeltvedtak i henhold til lov av 10. februar 1967 om behandlingsmåter i forvaltningssaker (forvaltningsloven, fvl.) § 2 første ledd. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. fvl. § 28 andre ledd.

Lie Øyen arkitekter AS er part i saken, jf. fvl. § 2 første ledd bokstav e).

Vedtaket som er påklaget ble fattet 23. november 2017. Klagen ble sendt inn 1. desember 2017. Klagefristen er altså overholdt, jf. fvl. § 29.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen, jf. fvl. § 32.

Saksfremstilling

Rettslig grunnlag

Forskrift om beboerparkering er fastsatt av Oslo bystyre 13. juni 2012. Forskriftens § 6 *Vilkår for tildeling av parkeringstillatelse til næringsdrivende lyder:*

Næringsdrivende, håndverkerbedrifter mv. som har et særlig behov for oppstillingsplasser for egne servicebiler e.l., og som er etablert i sonen, kan tildeles parkeringstillatelse. Det særlige behovet for parkering i sonen må begrunnes og dokumenteres i søknaden.

Den næringsdrivendes firma skal være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen. Kjøretøyet skal være registrert på firmaet og være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy.

Det innvilges ikke parkeringstillatelse som skal dekke kunders eller ansattes behov for parkering.

Kommunale virksomheter/institusjoner tildeles parkeringstillatelse etter samme kriterier som andre næringsdrivende og institusjoner.

Saksopplysninger

Lie Øyen arkitekter AS søkte 17. november 2017 om beboerkort i sone A, Bydel Frogner, for bil brukt i virksomheten, se dok. 2. Bymiljøetaten avsto søknaden 23. november 2017, se dok. 3.

Den 1. desember 2017 klaget Lie Øyen arkitekter AS på avslaget, se dok. 4.

Klagers anførsler

Lie Øyen arkitekter AS er et arkitektkontor med tolv ansatte. Virksomheten er involvert i mange prosjekter i og rundt Oslo. Kontoret benytter seg av sykkel, offentlig transport og taxi. Kontoret har én firmabil. De ansatte bor ulike steder i byen. Før kontoret fikk firmabil, måtte hver ansatt ta egen bil til jobb de dagene man måtte ut på befaring eller i møte. Nå er kjøringen vesentlig redusert. De ansatte kan sykle til jobb og kjører fra kontoret når det er nødvendig i møter etc.

Arkitektkontoret bruker bil til tomtebefaringer (ofte til steder uten kollektivtilbud), møter utenfor byen, transport av diverse utstyr og til utrykninger ved spesielle hendelser i et byggeprosjekt. Klager opplyser at bilen brukes som «verktøykasse» for transportering av nødvendig utstyr som hyppig må benyttes på ulike tomtebefaringer/byggeplassanlegg. Virksomheten er i krysningen mellom et arkitektkontor og et utførende byggefirma. De ansatte må ha med seg sikkerhetsutstyr og annet nødvendig utstyr. I bilen frakter de blant annet HMS-utstyr (førstehjelpsutstyr, hjelm, vernesko mv.), stiknings- og måleutstyr (laser og stativ mv.), tegninger og permer med store plantegninger, fotoutstyr, materialprøver og enkle bygningsdeler. Klager mener dette forklarer nødvendigheten av å ha bilen stående i gaten; gjenstandene lar seg ikke transportere på annen måte enn i egen firmabil som står stasjonert i nærheten av kontoret.

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten har gjennomgått klagers innsigelser og angir blant annet følgende:

Bymiljøetaten kan ikke se at kjøretøyet er innredet på en slik måte at det er å regne som arbeidsverktøy. Bestemmelsens ordlyd tar sikte på å tilgodese næringsdrivende med spesialinnredede kjøretøy, slik som håndverkere. Forskriftens formål tilsier en streng fortolkning av bestemmelsen og kjøretøy utstyrt og innredet for ren varelevering, omfattes da ikke.

I denne konkrete saken er det søkt om beboerkort for en alminnelig personbil. Det er Bymiljøetatens oppfatning at dette ikke oppfyller forskriftens strenge krav til utstyr og innredning. Kjøretøyet er ikke «utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy».

Bymiljøetaten kan heller ikke se at vilkåret om «særlig behov» er oppfylt. Næringsdrivendes behov er i utgangspunktet ivaretatt ved at det er mulig å betale for avgiftsparkering uten tidsbegrensning, samt at behov ved varelevering er ivaretatt da det er tillatt å stanse i kortest mulig tid for av- eller pålessing på strekninger regulert med avgiftsparkering.

Bymiljøetaten har etter en samlet vurdering kommet frem til at etatens vedtak om avslag på beboerkort opprettholdes. Klagesaken er oversendt Oslo kommunes klagenemnd for videre behandling, jf. forvaltningsloven § 33, jf. § 28 annet ledd, se dok. 1.

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Sekretariatet understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av hen. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Faglig sekretariat vil innledningsvis vise til at klagenemnda så langt har behandlet 17 klager som gjelder beboerparkeringsforskriften § 6. I alle disse sakene har nemnda tolket bestemmelsen mindre strengt enn Bymiljøetatens opprinnelige praksis, og klagen ble tatt til følge. Et fellestrekk for de aller fleste av disse sakene er at de dreier seg om bedrifter som frakter varer til og fra leverandører/butikk/kunder.

Klagenemnda har ikke behandlet saker som denne, som dreier seg om transport av personer som har med seg utstyr. I sak 155/2018 fikk klager innvilget beboerparkeringstillatelse. Bilene ble til dels også benyttet til transport av ansatte. Dette ble kort kommentert i nemndas avgjørelse. Hele avsnittet gjengis nedenfor (vår utheving):

W.B. Samson AS har anført at selskapet blant annet bruker de aktuelle kjøretøyene til å frakte ut varer, materiell og verktøy til utsalgsstedene. *Klagenemnda forstår det slik at bilene også til dels benyttes til transport av ansatte, uten at disse alltid har med seg mye utstyr. Slik transport kan i utgangspunktet skje ved bruk av kollektivtilbud. W.B. Samson AS har imidlertid filialer også utenfor Oslo (for eksempel på Strømmen og Lørenskog). Dessuten drar de ansatte på mange ulike typer oppdrag, som ofte haster, og som i mange tilfeller krever verktøy/materiell.* Klager mener at selskapet har et «særlig behov» ved at det er tre personer som er avhengig av tilgang til bil for å kunne utføre arbeidet sitt. Det vil være umulig for dem å utføre arbeidet uten å ha tilgang til bil for å forflytte varer, personell og seg selv mellom ulike filialer og hovedbakeri flere ganger om dagen.

Etter forskriften § 6 om parkeringstillatelse til næringsdrivende er det fire vilkår som alle må være oppfylt i slike tilfeller; den næringsdrivende må være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen. Videre må kjøretøyet være registrert på firmaet. Kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy. Dessuten er det et vilkår at den næringsdrivende har et særlig behov for biloppstillingsplasser for egne servicebiler.

Faglig sekretariat er enig med Bymiljøetaten i at vilkårene om etablert virksomhet i sonen og kjøretøy registrert på virksomheten er oppfylt.

I følge § 6 andre ledd må kjøretøyet være *«utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy.»*

Det aktuelle kjøretøyet er en alminnelig personbil. Bymiljøetaten anfører at bestemmelsen etter sin ordlyd tar sikte på å tilgodese næringsdrivende med spesialinnredede kjøretøy, slik som håndverkere, og ikke personbiler som ikke er spesialinnredede.

Faglig sekretariat er enig med Bymiljøetaten i at ordlyden synes å kreve en særskilt utstyring/innredning av kjøretøyet. Et typisk eksempel vil være håndverkere som har et kjøretøy som er utstyrt og innredet med nødvendig utstyr for å utføre arbeidet. På den annen side; for en bedrift som Lie Øyen arkitekter AS, som reiser rundt på oppdrag med mye utstyr, kan en bil med plass til utstyret, være et arbeidsverktøy.

Faglig sekretariat mener at det sentrale er at kjøretøyet er et arbeidsverktøy, og at det ikke er grunn til å stille strenge krav til innredningen der det ikke er tvilsomt at kjøretøyet brukes som et arbeidsverktøy. Dette synspunktet har støtte i nemndas vurdering i de ovennevnte sakene.

Faglig sekretariat er etter dette kommet til at vilkåret knyttet til kjøretøyet det er søkt om parkeringstillatelse for, er oppfylt.

Det siste vilkåret som klager må oppfylle for å få innvilget parkeringstillatelse, er at hen har et særlig behov for oppstillingsplass for egne biler, jf. § 6 første ledd.

Det er ikke definert i forarbeidene til bestemmelsen hva som utgjør et «særlig behov».

Faglig sekretariat viser til at Lie Øyen arkitekter AS bruker bilen daglig til å dra ut på byggeplasser, tomtebefaringer osv. i og rundt Oslo.

Beboerparkeringsforskriften § 6 tredje ledd sier at det ikke innvilges parkeringstillatelse som skal dekke kunders eller ansattes behov for parkering. Forarbeidene til forskriften sier ikke noe om hvordan bestemmelsen skal forstås. Faglig sekretariat mener imidlertid at en naturlig tolkning er at bestemmelsen hindrer at ansatte kan få parkeringstillatelse med begrunnelse i behov for transport *til og fra arbeidsplassen*. Bestemmelsen hindrer ikke at bedriften får parkeringstillatelse til biler som skal frakte ansatte rundt *som en del av virksomheten*.

Faglig sekretariat mener at persontransport som den klare hovedregel ikke kan begrunne innvilgelse av parkeringstillatelse; slik transport kan skje ved hjelp av kollektivtilbud. Sekretariatet viser til klagenemndas avgjørelse i sak 155/2018, se ovenfor. I nevnte sak ble bilene også brukt til transport av ansatte mellom filialer i Oslo og Akershus, uten at disse alltid hadde med mye utstyr. Nemnda viste til at de ansatte dro på mange ulike typer oppdrag, som i mange tilfeller krever verktøy/materiell. Klager mente at det ville være umulig for de ansatte å utføre arbeidet uten å ha tilgang til bil for å forflytte varer, personell og seg selv mellom ulike filialer flere ganger om dagen. Klagen ble tatt til følge.

I sak 155/2018 ble bilene riktignok i hovedsak brukt til transport av varer, og i noen grad altså også til transport av ansatte som hadde med utstyr. I Lie Øyens tilfelle er det ikke tale om varetransport, men transport av ansatte til ulike befaringer osv. Slik transport kan som

hovedregel ikke begrunne behov for beboerparkeringstillatelse. Faglig sekretariat mener likevel at Lie Øyen arkitekter AS har klart å dokumentere et «særlig behov» i beboerparkeringsforskriftens forstand. Sekretariatet legger særlig vekt på at arkitektene har med seg mye utstyr for å kunne utføre arbeidet sitt. Det er forståelig at de ansatte har behov for bil for å få med seg hjelm, måleutstyr med stativ, til dels store/tunge permer, materialprøver, enkle bygningsdeler mv. Sekretariatet viser også til klagers anførsel om at tomtene de skal befare, ofte ligger på steder uten kollektivtilbud. Sekretariatet kan legge til at før bedriften anskaffet firmabil, brukte de ansatte privatbiler. Offentlig transport ble altså ikke ansett som aktuelt.

Faglig sekretariats konklusjon er at klager har et særlig behov for oppstillingsplass for bilen.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagen tas til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av klager.

Saken gjelder avslag på søknad om beboerkort i sone A fra Lie Øyen arkitekter AS som driver sin virksomhet i sonen.

Forskrift om beboerparkering, Oslo kommune § 6 fastsetter at parkeringstillatelse kan tildeles næringsdrivende som har et særlig behov for oppstillingsplass for egne servicebiler. Det er i tillegg et vilkår at kjøretøyet er utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy.

Ordlyden synes å kreve en særskilt utstyring/innredning av kjøretøyet. Et typisk eksempel vil være håndverkere som har et kjøretøy som er utstyrt og innredet med nødvendig utstyr for å utføre arbeidet. På den annen side; for en bedrift som Lie Øyen arkitekter AS, som reiser rundt på oppdrag med mye utstyr, kan en bil med plass til utstyret, være et arbeidsverktøy. Klagenemnda mener at det sentrale er at kjøretøyet er et arbeidsverktøy, og at det ikke er grunn til å stille strenge krav til innredningen der det ikke er tvilsomt at kjøretøyet brukes som et arbeidsverktøy.

Det siste vilkåret som klager må oppfylle for å få innvilget parkeringstillatelse, er at hen har et særlig behov for oppstillingsplass for egne biler, jf. § 6 første ledd.

Det er ikke definert i forarbeidene til bestemmelsen hva som utgjør et «særlig behov».

Klagenemnda viser til at Lie Øyen arkitekter AS bruker bilen daglig til å dra ut på byggeplasser, tomtebefaringer osv. i og rundt Oslo.

Beboerparkeringsforskriften § 6 tredje ledd sier at det ikke innvilges parkeringstillatelse som skal dekke kunders eller ansattes behov for parkering. Forarbeidene til forskriften sier ikke noe om hvordan bestemmelsen skal forstås. Klagenemnda mener imidlertid at en naturlig tolkning er at bestemmelsen hindrer at ansatte kan få parkeringstillatelse med begrunnelse i behov for transport *til og fra arbeidsplassen*. Bestemmelsen hindrer ikke at bedriften får parkeringstillatelse til biler som skal frakte ansatte rundt *som en del av virksomheten*.

I klagenemndas sak 155/2018 ble bilene i hovedsak brukt til varetransport. De ble også brukt til transport av ansatte mellom filialer i Oslo og Akershus, uten at disse alltid hadde med mye utstyr. Nemnda viste til at de ansatte dro på mange ulike typer oppdrag, som i mange tilfeller krever verktøy/materiell. Klager mente at det ville være umulig for de ansatte å utføre arbeidet uten å ha tilgang til bil for å forflytte varer, personell og seg selv mellom ulike filialer flere ganger om dagen. Klagen ble tatt til følge.

I Lie Øyens tilfelle er det ikke tale om varetransport, men transport av ansatte til ulike befaringer osv. Slik transport kan som hovedregel ikke begrunne behov for beboerparkeringstillatelse. Klagenemnda mener likevel at Lie Øyen arkitekter AS har klart å dokumentere et «særlig behov» i beboerparkeringsforskriftens forstand. Nemnda legger særlig vekt på at arkitektene har med seg mye utstyr for å kunne utføre arbeidet sitt. Det er forståelig at de ansatte har behov for bil for å få med seg hjelm, måleutstyr med stativ, til dels store/tunge permer, materialprøver, enkle bygningsdeler mv. Nemnda viser også til klagers anførsel om at tomtene de skal befare, ofte ligger på steder uten kollektivtilbud.

Klagenemnda er etter en samlet vurdering kommet til at klager har et særlig behov for oppstillingsplass for bilen, og at samtlige vilkår etter beboerparkeringsforskriften § 6 dermed er oppfylt.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen tas til følge.

[18/02587]

Sak 4 Klage - Avslag på søknad på beboerkort sone D (201804110) - Spabo Eiendom AS

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 10.12.2018 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 27.4.2018 om avslag på søknad fra Spabo Eiendom AS om beboerkort i sone D for kjøretøy brukt i virksomheten. Vedtaket er gjort med hjemmel i forskrift om beboerparkering, Oslo kommune (beboerparkeringsforskriften).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Klager har i klagen av 8.5.2018 (dok 5) anført at selskapets vaktmestere har Grünerløkka som arbeidsplass, og utfører arbeidsoppgaver i sone D hver dag. Bilene, merket «Spabo», er utstyrt med nødvendig utstyr for å ivareta eiendommene, som blant annet høytrykkspyler, termograferingsutstyr, stigeredskaper osv. For at vaktmesterne skal kunne gjøre jobben sin, må bilene parkere i nærheten av eiendommene selskapet eier.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om avslag på søknad om beboerkort er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Spabo Eiendom AS er part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e.

Klagefristen er 3 uker fra da parten mottok underretting om vedtaket, jf. beboerparkeringsforskriften § 10. Vedtak om avslag ble fattet den 27.4.2018. Klagen ble fremsatt den 8.5.2018, og er innenfor klagefristen.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Forskrift om beboerparkering er fastsatt av Oslo bystyre den 13. juni 2012. Forskriftens § 6 *Vilkår for tildeling av parkeringstillatelse til næringsdrivende* lyder:

«Næringsdrivende, håndverkerbedrifter mv. som har et særlig behov for biloppstillingsplasser for egne servicebiler, og som er etablert i sonen, kan tildeles parkeringstillatelse. Det særlige behovet for parkering i sonen må begrunnes og dokumenteres i søknaden

Den næringsdrivendes firma skal være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen. Bilen skal være registrert på firmaet og være utstyrt og innredet på en måte som gjør at bilen i seg selv er et arbeidsverktøy.

Det innvilges ikke parkeringstillatelse som skal dekke kunders eller ansattes behov for parkering.

Kommunale virksomheter/institusjoner tildeles parkeringstillatelse etter samme kriteriet som andre næringsdrivende og institusjoner.»

Saksopplysninger

Spabo Eiendom AS søkte den 14.4.2018 (dok 2) om beboerkort i sone D, Bydel Grünerløkka, for bil brukt i virksomheten. Bymiljøetaten avslo søknaden den 27.4.2018. Spabo Eiendom har registrert foretaksadresse i Smeltedigelen 1, 0195 Oslo. Denne adressen tilhører Bydel Gamle Oslo. Kjøretøyene det er søkt beboerkort for er registrert i motorvognregisteret som eid og leaset av klager. Søknaden om beboerkort i sone D, Bydel Grünerløkka, ble avslått da firmaet ikke hadde forretningsadresse registrert i Enhetsregisteret i denne sonen.

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten viser i oversendelsen til at det er fire vilkår som må være oppfylt for at næringsdrivende kan tilkjennes beboerkort; Særlig behov, etablert virksomhet i sonen, kjøretøy registrert på virksomheten og kjøretøy som er utstyrt og innredet på en slik måte at

det er å regne som et arbeidsverktøy, jf. § 6. Bymiljøetaten fant at alle vilkårene bortsett fra vilkåret om at virksomheten må være etablert i sonen, var oppfylt.

Bymiljøetaten har etter en samlet vurdering av sakens opplysninger ikke funnet å kunne omgjøre vedtaket. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 25.5.2018 (dok 1).

Faglig sekretariats vurdering

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Etter beboerparkeringsforskriften § 6 om parkeringstillatelse til næringsdrivende, er det fire vilkår som alle må være oppfylt; den næringsdrivende må være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen. Videre må kjøretøyet være registrert på firmaet. Kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en slik måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy. Dessuten er det et vilkår at den næringsdrivende har et særlig behov for biloppstillingsplass for egen servicebil.

Faglig sekretariat deler etatens oppfatning om at vilkårene om særlig behov, kjøretøy registrert på virksomheten og kjøretøy som er utstyrt og innredet på en slik måte at det er å regne som et arbeidsverktøy, må anses oppfylt.

Klager har vist til at selskapet er registrert i Bydel Gamle Oslo, men at det er kontoradministrasjon for selskapet som er der. Selskapets vaktmestere har Grünerløkka som arbeidsplass fordi Spabo Eiendom eier en rekke eiendommer der, og følgelig utfører vaktmesterne oppgaver i sone D hver eneste dag. Spørsmålet blir etter dette om etableringskravet skal anses oppfylt.

Det fremgår klart av forskriften at den som søker om beboerparkering må være etablert i sonen og drive virksomheten derfra. Klagers virksomhet har forretningsadresse i Bydel Gamle Oslo, sone C, mens det er søkt om beboerkort for Bydel Grünerløkka, sone D. At klager viser til en rekke eiendommer i sone D som vaktmesterne jobber med, mener faglig sekretariat ikke kan få betydning. Forskriftens vilkår er absolutt og fremgår klart av forskriftens ordlyd. Det er foreslått en endring i forskriften om at næringsdrivende skal få mulighet til å søke om parkeringstillatelse i flere soner. Dette ligger nå ute på offentlig høring. Frem til en eventuell endring i forskriften vedtas, må faglig sekretariat likevel forholde seg til den gjeldende forskriftsbestemmelsen og dens ordlyd.

Vilkåret om at søker må ha adresse i den omsøkte beboersone er etter dette ikke oppfylt. Faglig sekretariat kan ikke se at forskriften, eller dens forarbeider, åpner for å fravike dette vilkåret.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder avslag på søknad om beboerkort i sone D fra Spabo Eiendom AS.

Etter forskriften § 6 om parkeringstillatelse til næringsdrivende, er det fire vilkår som alle må være oppfylt; den næringsdrivende må være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen. Videre må kjøretøyet være registrert på firmaet. Kjøretøyet må være utstyrt og innredet på en slik måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy. Dessuten er det et vilkår at den næringsdrivende har et særlig behov for biloppstillingsplass for egen servicebil.

Klagenemnda deler etatens oppfatning om at vilkårene om særlig behov, kjøretøy registrert på virksomheten og kjøretøy som er utstyrt og innredet på en slik måte at det er å regne som et arbeidsverktøy, må anses oppfylt.

Klager har vist til at selskapet er registrert i Bydel Gamle Oslo, men at det er kontoradministrasjon for selskapet som er der. Selskapets vaktmestere har Grünerløkka som arbeidsplass fordi Spabo Eiendom eier en rekke eiendommer der, og følger utfører vaktmesterne oppgaver i sone D hver eneste dag. Spørsmålet blir etter dette om etableringskravet skal anses oppfylt.

Det fremgår klart av forskriften at den som søker om beboerparkering må være etablert i sonen og drive virksomheten derfra. Vilkåret om at søker må ha adresse i den omsøkte beboersone er etter dette ikke oppfylt. Klagenemnda kan ikke se at forskriften, eller dens forarbeider, åpner for å fravike dette vilkåret.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[18/02608]

Sak 5 Klage - Avslag på søknad om beboerkort - Sone A (201801809) - Øystein Alexander Sølvesen-Myhre

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 12.12.2018 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage av 12. februar 2018 over Bymiljøetatens vedtak 12. februar 2018 om avslag på søknad fra Øystein Alexander Sølvesen-Myhre om beboerkort sone A.

Bymiljøetaten

oppretholdt vedtaket i brev av 23. februar 2018.

Byrådsavdeling for miljø og samferdsel har som faglig sekretariat forberedt saken for behandling i Oslo kommunes klagenemnd, og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om avslag på søknad om beboerkort er et enkeltvedtak i henhold til lov av 10. februar 1967 om behandlingsmåter i forvaltningssaker (forvaltningsloven, fvl.) § 2 første ledd. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. fvl. § 28 andre ledd.

Øystein Alexander Sølvesen-Myhre er part i saken, jf. fvl. § 2 første ledd bokstav e). Vedtaket som er påklaget ble fattet 12. februar 2018. Klage ble fremmet samme dag. Klagefristen er altså overholdt, jf. fvl. § 29. Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen, jf. fvl. § 32.

Rettslig grunnlag

Forskrift om beboerparkering er fastsatt av Oslo bystyre 13. juni 2012. Forskriftens § 6 *Vilkår for tildeling av parkeringstillatelse til næringsdrivende* lyder:

Næringsdrivende, håndverkerbedrifter mv. som har et særlig behov for oppstillingsplasser for egne servicebiler e.l., og som er etablert i sonen, kan tildeles parkeringstillatelse. Det særlige behovet for parkering i sonen må begrunnes og dokumenteres i søknaden.

Den næringsdrivendes firma skal være registrert i enhetsregisteret med adresse i sonen og drive virksomhet fra denne adressen. Kjøretøyet skal være registrert på firmaet og være utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy. Det innvilges ikke parkeringstillatelse som skal dekke kunders eller ansattes behov for parkering.

Kommunale virksomheter/institusjoner tildeles parkeringstillatelse etter samme kriterier som andre næringsdrivende og institusjoner.

Saksgang

Øystein Alexander Sølvesen-Myhre søkte 9. februar 2018 om beboerkort i sone A, se dok. 2. Bymiljøetaten avsto søknaden 12. februar, se dok. 3. Bymiljøetaten begrunnet avslaget med at Sølvesen-Myhre ikke var bosatt i beboerparkeringszone A, og dermed ikke fylte vilkåret om folkeregistrert bosted i sonen, jf. beboerparkeringsforskriften § 5 bokstav a).

Øystein Alexander Sølvesen-Myhre sendte 12. februar e-post til Bymiljøetaten der han presiserte at søknaden ikke gjelder hans private adresse, men Frognerveien 31, se dok. 4. Han opplyste at han skulle åpne galleri og var avhengig av kjøretøy for å opprettholde den daglige driften. Han skrev at det ville være umulig å drive et galleri uten parkeringsplass, siden varer må hentes og kjøres ut morgen og ettermiddag.

Bymiljøetaten sendte saken over til Oslo kommunes klagenemnd for videre behandling i brev av 23. februar 2018, se dok. 1. Etaten viste her til at Sølvesen-Myhre ikke oppfylte kravet i beboerparkeringsforskriften § 5 om bosetting i sonen. Han var heller ikke omfattet av unntaket for pendlere. Bymiljøetaten skrev også at etter en samlet vurdering fant ikke etaten grunn til å behandle klagen som en søknad om beboerkort for næringsdrivende etter forskriften § 6. Bymiljøetaten opprettholdt vedtaket om avslag på beboerkort.

Faglig sekretariat ba i brev av 28. februar 2018 Bymiljøetaten om å innhente opplysninger slik

at det ville være mulig å ta stilling til om Sølvesen-Myhre fyller kravene for tildeling av parkeringstillatelse til næringsdrivende, se dok. 5.

Bymiljøetaten sendte 6. april 2018 brev til faglig sekretariat med tilleggsopplysninger og ny vurdering, se dok. 6. Her fremkommer det blant annet at det aktuelle kjøretøyet er en varebil som eies av Sølvesen-Myhre og som brukes i forbindelse med daglig drift av virksomheten. Bilen har også lastestativ på taket som brukes til større objekter. Klager opplyser at han ofte frakter store, tunge objekter/malerier til og fra lokalet. Noen ganger er det opptil fem leveranser

per dag. Etaten vurderte det slik at vilkårene i beboerparkeringsforskriften § 6 om registrering i

sonen og krav til utstyr og innredning av kjøretøyet var oppfylt. Etaten fant imidlertid at kravene til at kjøretøyet må være registrert på virksomheten og at bedriften må ha et særlig behov for biloppstillingsplass, ikke var oppfylt.

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Sekretariatet understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av hen. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Faglig sekretariat er enig med Bymiljøetaten i at klager ikke oppfylles vilkårene for parkeringstillatelse etter beboerparkeringsforskriften § 5, og viser til etatens vurdering på dette punktet.

Sekretariatet vil heretter vurdere klagen opp mot vilkårene i beboerparkeringsforskriften § 6 om parkeringstillatelse til næringsdrivende.

Faglig sekretariat er enig med Bymiljøetaten i at vilkårene om etablert virksomhet i sonen og krav til innredning av bilen er oppfylt.

Videre er faglig sekretariat enig med Bymiljøetaten i at klager ikke oppfylles kravet om at kjøretøyet må være registrert på firmaet. Kjøretøyet er eid av Sølvesen-Myhre personlig, og ikke av aksjeselskapet som driver galleri/antikvitetsforretning.

Faglig sekretariats konklusjon er dermed at klager ikke oppfylles alle vilkårene i beboerparkeringsforskriften § 6, og anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge. Ettersom klager ikke oppfylles alle kravene i § 6, kan søknaden uansett ikke innvilges så lenge bilen ikke er registrert på selskapet. Faglig sekretariat ønsker likevel å knytte enkelte bemerkninger til vilkåret om «særlig behov» for oppstillingsplass for bilen.

Bymiljøetaten skrev i brevet av 6. april 2018 at etaten mente at vilkåret om særlig behov ikke var oppfylt.

Faglig sekretariat er, i lys av nemndas nyere praksis, ikke enig i denne vurderingen.

Klagenemnda har til nå behandlet 17 saker som gjelder beboerparkeringsforskriften § 6 (hvorav de aller fleste sakene er behandlet etter at Bymiljøetaten vurderte saken i april). Et fellestrekk

for det store flertallet av disse sakene er at de dreier seg om bedrifter som frakter varer til og fra

leverandører/butikk/kunder, og som benytter en varebil med et tomt eller nesten tomt lagerrom.

Flere av sakene gjelder gallerier/interiør- og antikvitetsforretninger. Alle klagenes er blitt tatt til følge.

I denne saken er det tale om en forretning som blant annet selger kunst og antikviteter. Det aktuelle kjøretøyet er en varebil som brukes i forbindelse med daglig drift av forretningen. Bilen har også lastestativ på taket som brukes til større objekter. Klager opplyser at han ofte frakter store, tunge objekter/malerier til og fra lokalet. Noen ganger er det opptil fem leveranser

per dag. Faglig sekretariat mener at forholdene i denne saken, vurdert opp mot nemndas praksis, taler for at vilkåret om «særlig behov» er oppfylt.

Klager oppfyller ikke vilkåret om at kjøretøyet må være registrert på firmaet. Ettersom klager ikke oppfyller alle vilkårene i beboerparkeringsforskriften § 6, kan klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av hen. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder avslag på søknad om beboerkort i sone A fra Øystein Alexander Sølvesen-Myhre.

Forskrift om beboerparkering, Oslo kommune § 6 fastsetter at parkeringstillatelse kan tildeles næringsdrivende som er registrert med adresse i sonen og som har et særlig behov for oppstillingsplass for egne servicebiler. Det er i tillegg et vilkår at kjøretøyet er utstyrt og innredet på en måte som gjør at kjøretøyet i seg selv er et arbeidsverktøy.

Klagenemnda mener at vilkårene om etablert virksomhet i sonen og krav til innredning av bilen er oppfylt.

Nemnda mener imidlertid at klager ikke oppfyller kravet om at kjøretøyet må være registrert på firmaet. Kjøretøyet er eid av Sølvesen-Myhre personlig, og ikke av aksjeselskapet som driver galleri/antikvitetsforretning.

Klagenemndas konklusjon er dermed at klager ikke oppfyller alle vilkårene i beboerparkeringsforskriften § 6.

Klagenemndas konklusjon er etter dette at klagen ikke tas til følge.

Ettersom klager ikke oppfyller alle kravene i § 6, kan klagen ikke tas til følge. Klagenemnda ønsker likevel å knytte enkelte bemerkninger til vilkåret om «særlig behov» for oppstillingsplass for bilen.

Klagenemnda har til nå behandlet 17 saker som gjelder beboerparkeringsforskriften § 6. Et fellestrekk for det store flertallet av disse sakene er at de dreier seg om bedrifter som frakter varer til og fra leverandører/butikk/kunder, og som benytter en varebil med et tomt eller nesten tomt lagerrom. Flere av sakene gjelder gallerier/interiør- og antikvitetsforretninger. Alle klagenene er blitt tatt til følge.

I denne saken er det tale om en forretning som blant annet selger kunst og antikviteter. Det aktuelle kjøretøyet er en varebil som brukes i forbindelse med daglig drift av forretningen. Bilen har også lastestativ på taket som brukes til større objekter. Klager opplyser at han ofte frakter store, tunge objekter/malerier til og fra lokalet. Noen ganger er det opptil fem leveranser per dag. Nemnda mener at dette taler for at vilkåret om «særlig behov» er oppfylt.

Klager oppfyller ikke vilkåret om at kjøretøyet må være registrert på firmaet. Ettersom klager ikke oppfyller alle vilkårene i beboerparkeringsforskriften § 6, kan klagen ikke tas til følge.

[18/02618]

Sak 6 Klage - Avslag på søknad om beboerkort sone B (201800500) - Trond Raddum

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 17.12.2018 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak 13. desember 2017 (vedlegg 2) om avslag på søknad fra Trond Raddum om beboerkort.

Trond Raddum klaget på vedtaket 28. desember 2017 (vedlegg 2). Bymiljøetaten opprettholdt sitt vedtak om avslag i brev av 12. januar 2018.

Faglig sekretariat for klagenemnda, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om avslag på søknad om beboerkort er et enkeltvedtak etter forvaltningsloven (fvl.) § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans etter fvl. § 28 andre ledd.

Trond Raddum er part i saken etter fvl. § 2 første ledd bokstav e.

Vedtaket som er påklaget ble fattet 13. desember 2017 og klage ble fremmet 28. desember 2017. Klagefristen som følger av fvl. § 29 er dermed overholdt.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Forskrift om beboerparkering for Oslo kommune (forskriften) er fastsatt av Oslo bystyre 13. juni 2012, sak 191/12. Forskriften § 5 bokstav a første og andre ledd lyder:

«Boforhold

Søker må bo i og være registrert i Folkeregisteret med en adresse i den aktuelle beboerparkeringssonen, med den begrensning at det kun tildeles én parkeringstillatelse per person.

Unntak

Studenter og andre som er fritatt fra kravet om å melde flytting til Folkeregisteret, som har adresse i den aktuelle beboerparkeringssonen, kan søke om parkeringstillatelse. Boforholdet må dokumenteres gjennom eierforhold eller leieavtale samt den tilleggsdokumentasjon som kreves av de som utsteder tillatelsen».

Saksopplysninger

Trond Raddum (klager, på vegne av seg og Astrid Raddum) har folkeregistrert adresse i Hveemsvegen 119, 2850 Lena. Han eier også en bolig i Storgata 45, som tilhører bydel St. Hanshaugen. Klager søkte 3. desember 2017 om beboerkort i sone B, bydel St. Hanshaugen (vedlegg 2).

Søknaden ble avslått ved Bymiljøetatens vedtak 13. desember 2017 fordi det ikke tildeles beboerkort ved bruk av sekundærbolig eller feriebolig.

Klagers anførsler

Klager viser til søknad der det fremgår at boligen har hatt status som fritidsbolig, og nå er omdefinert til sekundærbolig. Klager er mye i Oslo både i helger og ukedager. Han kan ikke melde flytting fordi det krever at han er mer i Oslo enn på Toten, og det kan han ikke dokumentere.

Klager viser til at det i forskriften heter at «studenter og **andre** (klagers utheving) som er fritatt fra kravet om å melde flytting til Folkeregisteret, som har adresse i den aktuelle beboerparkeringssonen, kan søke om parkeringstillatelse». Klager mener at han kan komme inn under begrepet «andre». Han viser til at det ikke står noe sted i forskriften at eier av feriebolig eller sekundærbolig ikke kan søke på ordningen.

Behandling i første instans

Bymiljøetaten bemerker at hovedregelen for tildeling av beboerkort etter forskrift om beboerparkering er at søker bor i og er folkeregistrert i sonen hvor vedkommende søker om beboerkort. For å kunne tildele beboerkort til personer som bor i sonen, men som av ulike grunner ikke er folkeregistrert der, er det gitt en snever adgang til å tildele beboerkort.

Etter klagers anførsler er det registreringsunntaket for pendlere som det er nærliggende å vurdere. Etaten har sett på folkeregisterforskriften §§ 5-3-1 flg., samt skatteetatens tolkning av ordet *pendler* i Skatte-ABC 2017-2018. Av Skatte-ABC går det frem at en pendler er en person som «av hensyn til inntektsgivende aktivitet, overnatter utenfor hjemmet». Opphold av hensyn til for eksempel fritidsformål eller familiære forhold medfører ikke at en person anses som pendler.

Bymiljøetaten viser til at en pendler er en som må ta sin døgnhvile utenfor hjemmet på grunn av inntektsgivende aktivitet. Dersom leiligheten kun nyttes til f. eks. fritidsformål, luksusorienterte årsaker eller familiære forhold, faller klager utenfor pendlerbegrepet. Etaten kan ikke se at klager har klart å dokumentere at de må ta sin døgnhvile utenfor hjemmet på grunn av inntektsgivende arbeid. Det vises til at leiligheten benyttes annenhver helg, mer og mer hver helg, samt i ferier blant annet for å besøke klagernes barn og barnebarn. På bakgrunn av den informasjonen som er lagt fram legger Bymiljøetaten til grunn at leiligheten primært nyttes til besøk/samvær med familie, og at klager ikke er pendler og dermed heller ikke unntatt fra registreringsplikten i folkeregisteret slik at han har rett til å bli tildelt beboerkort.

Bymiljøetaten kom etter en samlet vurdering til at etatens vedtak om avslag på beboerkort opprettholdes. Klagen er oversendt Oslo kommunes klagenemnd for videre behandling, jf. fvl. §§ 33 jf. § 28 andre ledd (vedlegg 1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for klagenemnda, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Det er ikke bestridt at klager eier eller disponerer kjøretøy i medhold av forskriften § 5 bokstav b, eller at han eier bolig i den aktuelle beboerpakeringssonen, jf. forskriften § 5 a andre ledd. Klager har imidlertid folkeregistrert adresse utenfor sonen.

Hovedregelen for rett til beboerkort, er at søker bor i og er folkeregistrert i den aktuelle beboerparkeringssonen. Det er klart at klager ikke oppfyller dette vilkåret, og spørsmålet er derfor om han oppfyller et av vilkårene for unntak fra hovedregelen.

Faglig sekretariat er enig med Bymiljøetaten om at det som utgangspunkt er registreringsunntaket for pendlere som det er naturlig å vurdere.

Hovedregelen etter folkeregisterloven § 6-1 er at den som «endrer bosted» plikter å melde flytting. Pendlere er unntatt fra denne plikten, jf. folkeregisterforskriften §§ 5-3-1 flg.

Etter folkeregisterforskriften § 5-3-1 menes med pendler en «person som av hensyn til inntektsgivende aktivitet må ta døgnhvilen utenfor hjemmet».

Klager har ikke anført at han er pendler, men har vist til at leiligheten har vært i jevnlig bruk som sekundærbolig blant annet for å besøke barn og barnebarn. Faglig sekretariat legger derfor til grunn at klager ikke har status som pendler, og ikke omfattes av unntaket for personer som er fritatt fra Folkeregisterets plikt til å melde flytting.

Klager viser til at det i forskriften heter at studenter og «andre» kan søke om parkeringstillatelse. Klager mener at han kan komme inn under begrepet *andre*.

Faglig sekretariat viser til at ordet *andre* ikke kan leses isolert. Ordet må leses i sammenheng med resten av setningen: «andre som er fritatt fra kravet om å melde flytting til Folkeregisteret». Det er altså ikke slik at ordet «andre» er en sekkebestemmelse som gir rett til beboerkort for andre tilfeller enn det forskriften gir anvisning på. Vilåret er at man må være fritatt fra plikten til å melde flytting i Folkeregisteret.

Klager har videre anført at det ikke står noe sted i forskriften at eier av feriebolig eller sekundærbolig ikke kan søke på ordningen. Faglig sekretariat vil vise til at oppstillingen av hvem som kan søke om beboerkort er uttømmende. Det er kun personer som er folkeregistrert i beboersonen, eller som er unntatt fra Folkeregisterets registreringsplikt, som kan ha rett til å få beboerkort. Faglig sekretariat kan ikke se at det er grunnlag for å fravike forskriftens hovedregel i dette tilfellet.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Det er ikke bestridt at klager eier eller disponerer kjøretøy i medhold av forskriften § 5 bokstav b, eller at han eier bolig i den aktuelle beboerpakeringssonen, jf. forskriften § 5 a andre ledd. Klager har imidlertid folkeregistrert adresse utenfor sonen.

Hovedregelen for rett til beboerkort, er at søker bor i og er folkeregistrert i den aktuelle beboerpakeringssonen. Det er klart at klager ikke oppfyller dette vilkåret, og spørsmålet er derfor om han oppfyller et av vilkårene for unntak fra hovedregelen.

Klagenemnda er enig med Bymiljøetaten om at det som utgangspunkt er registreringsunntaket for pendlere som det er naturlig å vurdere.

Hovedregelen etter folkeregisterloven § 6-1 er at den som «endrer bosted» plikter å melde flytting. Pendlere er unntatt fra denne plikten, jf. folkeregisterforskriften §§ 5-3-1 flg.

Etter folkeregisterforskriften § 5-3-1 menes med pendler en «person som av hensyn til inntektsgivende aktivitet må ta døgnhvilen utenfor hjemmet».

Klager har ikke anført at han er pendler, men har vist til at leiligheten har vært i jevnlig bruk som sekundærbolig blant annet for å besøke barn og barnebarn. Klagenemnda legger derfor til grunn at klager ikke har status som pendler, og ikke omfattes av unntaket for personer som er fritatt fra Folkeregisterets plikt til å melde flytting.

Klager viser til at det i forskriften heter at studenter og «andre» kan søke om parkeringstillatelse. Klager mener at han kan komme inn under begrepet *andre*.

Klagenemnda viser til at ordet *andre* ikke kan leses isolert. Ordet må leses i sammenheng med resten av setningen: «andre som er fritatt fra kravet om å melde flytting til Folkeregisteret».

Det er altså ikke slik at ordet «andre» er en sekkebestemmelse som gir rett til beboerkort for andre tilfeller enn det forskriften gir anvisning på. Vilkåret er at man må være fritatt fra plikten til å melde flytting i Folkeregisteret.

Klager har videre anført at det ikke står noe sted i forskriften at eier av feriebolig eller sekundærbolig ikke kan søke på ordningen. Klagenemnda vil vise til at oppstillingen av hvem som kan søke om beboerkort er uttømmende. Det er kun personer som er folkeregistrert i beboersonen, eller som er unntatt fra Folkeregisterets registreringsplikt, som kan ha rett til å få beboerkort. Klagenemnda kan ikke se at det er grunnlag for å fravike forskriftens hovedregel i dette tilfellet.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[18/02652]

Sak 7 Klage - Avslag på søknad om beboerkort sone D (201803374) - Richard Ian Waterhouse

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 24.04.2018 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak 13. april 2018 (vedlegg 5) om avslag på søknad fra Richard Ian Waterhouse (klager) om beboerkort sone D.

Faglig sekretariat for klagenemnda, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om avslag på søknad om beboerkort er et enkeltvedtak etter forvaltningsloven (fvl.) § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans etter fvl. § 28 andre ledd.

Richard Ian Waterhouse er part i saken etter fvl. § 2 første ledd bokstav e.

Vedtaket som er påklaget ble fattet 13. april 2018 og klage ble fremmet 16. april 2018. Klagefristen som følger av fvl. § 29 er dermed overholdt.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Saksopplysninger

Richard Ian Waterhouse har folkeregistrert adresse i Holbergs vei 20, 3679 Notodden. Han eier også en leilighet i Helgesens gate i Oslo. Denne adressen tilhører bydel Grünerløkka. Han søkte 9. april 2018 om beboerkort i sone D, bydel Grünerløkka (vedlegg 2).

Søknaden ble avslått ved Bymiljøetatens vedtak 13. april 2018, fordi søker ikke hadde levert gyldig dokumentasjon som bekrefter status som pendler eller student.

Rettslig grunnlag

Forskrift om beboerparkering for Oslo kommune (forskriften) er fastsatt av Oslo bystyre 13. juni 2012, sak 191/12. Forskriften § 5 bokstav a første og andre ledd lyder:

«Boforhold

Søker må bo i og være registrert i Folkeregisteret med en adresse i den aktuelle beboerparkeringssonen, med den begrensning at det kun tildeles én parkeringstillatelse per person.

Unntak

Studenter og andre som er fritatt fra kravet om å melde flytting til Folkeregisteret, som har adresse i den aktuelle beboerparkeringssonen, kan søke om parkeringstillatelse. Boforholdet må dokumenteres gjennom eierforhold eller leieavtale samt den tilleggsdokumentasjon som kreves av de som utsteder tillatelsen».

Klagers anførsler

Klager anfører at han ble oppfordret til å søke som pendler, og at han regner med at en slik oppfordring ikke ville gis dersom det ikke var mulig å innvilge beboerparkering på hans grunnlag.

Han oppfatter avslaget som standardbrev, og ikke et resultat av en individuell behandling.

Klager anfører at leiligheten er mye brukt for å ha kontakt med barn og barnebarn, og er som en hytte i byen. Alternativet til ikke å få innvilget beboerparkering, er at klager bruker kollektivtrafikk mellom Notodden og Oslo. Klager er avhengig av å bruke bilen, og et avslag vil resultere i mer bilkjøring lokalt i Oslo, samt vesentlig økte kostnader for klager. Han forstår behovet for redusert biltrafikk i Oslo, men mener at et avslag på søknaden vil resultere i det motsatte.

Klager ber om en skjønnsmessig vurdering som tar hensyn til hans behov.

Behandling i første instans

Bymiljøetaten bemerker innledningsvis at en oppfordring til å søke som pendler, ikke kan anses som annet enn det som naturlig følger av veiledningsplikten etter fvl. § 11. Etaten kan heller ikke se at det faktum at deler av et vedtaksbrev bygger på en standardtekst, er av betydning for vedtaket, når det er foretatt en konkret vurdering av forholdene i saken.

Bymiljøetaten bemerker videre at hovedregelen for tildeling av beboerkort etter forskrift om beboerparkering, er at søker bor i og er folkeregistrert i sonen hvor vedkommende søker om beboerkort. For å kunne tildele beboerkort til personer som bor i sonen, men som av ulike grunner ikke er folkeregistrert der, er det gitt en snever unntaksbestemmelse for å tildele beboerkort.

Etter klagers anførsler er det registreringsunntaket for pendlere som det er nærliggende å vurdere. Etaten har sett på folkeregisterforskriften §§ 5-3-1 flg., samt skatteetatens tolkning av ordet *pendler* i Skatte-ABC 2017-2018. Av Skatte-ABC går det frem at en pendler er en person som «av hensyn til inntektsgivende aktivitet, overnatter utenfor hjemmet». Opphold av hensyn til for eksempel fritidsformål eller familiære forhold medfører ikke at en person anses som pendler.

Klager har vist til at leiligheten benyttes til samvær med barn og barnebarn, og virker som «en hytte i byen».

Bymiljøetaten viser til at en pendler er en som må ta sin døgnhvile utenfor hjemmet på grunn av inntektsgivende aktivitet. Dersom leiligheten kun nyttes til f. eks. fritidsformål, luksusorienterte årsaker eller familiære forhold, faller klager utenfor pendlerbegrepet.

Bymiljøetaten bemerker at den bruk av leiligheten som klager har beskrevet, ikke er inntektsgivende aktivitet som gjør det tvingende å ta sin døgnhvile utenfor hjemmet. Etaten viser til at samvær med barn og barnebarn er familiære forhold, samt at bruken av leiligheten som «en hytte i byen», er en luksusmotivert årsak til at døgnhvilen tas utenfor hjemmet.

Etatens oppfatning er etter dette at søker ikke kan anses som pendler etter reglene i folkeregisterforskriften, og unntaket i beboerparkeringsforskriften § 5 bokstav a er ikke oppfylt.

Bymiljøetaten kom etter en samlet vurdering til at etatens vedtak om avslag på beboerkort opprettholdes. Klagen er oversendt Oslo kommunes klagenemnd for videre behandling, jf. fvl. §§ 33 jf. § 28 andre ledd (vedlegg 1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for klagenemnda, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Det er ikke bestridt at klager eier eller disponerer kjøretøy i medhold av forskriften § 5 bokstav b, eller at han har eier bolig i den aktuelle beboerparkeringssonen jf. forskriften § 5 bokstav a andre ledd. Klager har imidlertid folkeregistrert adresse utenfor sonen.

Hovedregelen for rett til beboerkort, er at søker bor i og er folkeregistrert i den aktuelle beboerparkeringssonen. Det er klart at klager ikke oppfyller dette vilkåret, og spørsmålet er derfor om han oppfyller et av vilkårene for unntak fra hovedregelen.

Beboerkort kan gis studenter og andre som har adresse i den aktuelle beboerparkeringssonen, og som er unntatt fra plikt til å registrere flytting i Folkeregisteret.

Faglig sekretariat er enig med Bymiljøetaten i at det som utgangspunkt er registreringsunntaket for pendlere som det her er naturlig å vurdere.

Hovedregelen etter folkeregisterloven § 6-1 er at den som «endrer bosted», plikter å melde flytting. Pendlere er unntatt fra denne plikten, jf. folkeregisterforskriften §§ 5-3-1 flg.

Etter folkeregisterforskriften § 5-3-1 menes med pendler, en «person som av hensyn til inntektsgivende aktivitet, må ta døgnhvilen utenfor hjemmet».

Det er Skatteetaten som forvalter regelverket, og det er derfor naturlig å se hen til Skatteetatens tolkning av dette. I Skatte-ABC 2018 står det at «opphold utenfor hjemmet av andre grunner [enn inntektsgivende arbeid], f. eks. studier, fritidsformål, luksusmotiverte årsaker, familiære forhold mv.» ikke medfører at en person anses som pendler.

Klager har ikke anført at han er pendler, men sier at leiligheten er mye brukt for å kunne ha kontakt med barn og barnebarn, og er i bruk som en «hytte i byen». Faglig sekretariat vil vise til hovedregelen for rett til beboerkort, som er at søker bor i og er folkeregistrert i den aktuelle beboerparkeringssonen. Unntak gis kun til søkere som er fritatt fra plikten til å melde flytting i Folkeregisteret. Bruk av bolig av familiære årsaker, og som «hytte i byen» gir ikke slikt fritak, og gir derfor heller ikke rett til å få til beboerkort etter forskrift om beboerparkering

Klager ber om en skjønnsmessig vurdering som tar hensyn til klagers behov. Faglig sekretariat vil her vise til at oppstillingen av hvem som kan få tildelt beboerkort etter forskriften er uttømmende. Det åpnes ikke for andre unntak eller skjønn utover det som går frem av forskriften.

Klager skriver at han regner med at oppfordring til å søke som pendler ikke ville blitt gitt, hvis det ikke var mulig å få innvilget beboerkort på dette grunnlaget. Sekretariatet er enig med Bymiljøetaten i at dette må anses som en naturlig del av forvaltningens veiledningsplikt, og at slik veiledning ikke kan utgjøre noen form for garanti for utfallet av gjeldende søknad.

Klager har videre anført at han anser avslaget som et standardbrev og ikke et resultat av individuell behandling. Bymiljøetaten har svart at de ikke kan se at det faktum at deler av et vedtaksbrev bygger på en standardtekst, er av betydning for vedtaket, når det er foretatt en konkret vurdering av forholdene i saken. Faglig sekretariat er enig i dette, og kan ikke se at det er holdepunkter for å si at saksbehandlingen har vært uforsvarlig på bakgrunn av dette.

Til anførselen om at et avslag vil føre til mer biltrafikk, har Bymiljøetaten bemerkt at beboerparkeringsforskriften ikke åpner for å vurdere om et avslag eller en innvilgelse av en søknad om beboerkort, vil føre til mer eller mindre biltrafikk. Faglig sekretariat er enig i dette, og legger til at forskriften heller ikke åpner for å innvilge eller avslå en søknad på dette grunnlaget. Sekretariatet viser til at formålet med forskriften er å gi beboere innen et avgrenset område best mulig tilgjengelighet til offentlige parkeringsplasser. Personer som bruker bolig i en beboerparkeringsone som hytte i byen, har mulighet til å parkere i sonen mot betaling.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Det er ikke bestridt at klager eier eller disponerer kjøretøy i medhold av forskriften § 5 bokstav b, eller at han har eier bolig i den aktuelle beboerparkeringssonen jf. forskriften § 5 bokstav a andre ledd. Klager har imidlertid folkeregistrert adresse utenfor sonen.

Hovedregelen for rett til beboerkort, er at søker bor i og er folkeregistrert i den aktuelle beboerparkeringssonen. Det er klart at klager ikke oppfyller dette vilkåret, og spørsmålet er derfor om han oppfyller et av vilkårene for unntak fra hovedregelen.

Beboerkort kan gis studenter og andre som har adresse i den aktuelle beboerparkeringssonen, og som er unntatt fra plikt til å registrere flytting i Folkeregisteret.

Klagenemnda er enig med Bymiljøetaten i at det som utgangspunkt er registreringsunntaket for pendlere, som det her er naturlig å vurdere.

Hovedregelen etter folkeregisterloven § 6-1 er at den som «endrer bosted» plikter å melde flytting. Pendlere er unntatt fra denne plikten, jf. folkeregisterforskriften §§ 5-3-1 flg.

Etter folkeregisterforskriften § 5-3-1 menes med pendler, en «person som av hensyn til inntektsgivende aktivitet, må ta døgnhvilen utenfor hjemmet».

Det er Skatteetaten som forvalter regelverket, og det er derfor naturlig å se hen til Skatteetatens tolkning av dette. I Skatte-ABC 2018 står det at «opphold utenfor hjemmet av andre grunner [enn inntektsgivende arbeid], f. eks. studier, fritidsformål, luksusmotiverte årsaker, familiære forhold mv.» ikke medfører at en person anses som pendler.

Klager har ikke anført at han er pendler, men sier at leiligheten er mye brukt for å kunne ha kontakt med barn og barnebarn, og er i bruk som en «hytte i byen». Klagenemnda vil vise til hovedregelen for rett til beboerkort, som er at søker bor i og er folkeregistrert i den aktuelle beboerparkeringssonen. Unntak gis kun til søkere som er fritatt fra plikten til å melde flytting i Folkeregisteret. Bruk av bolig av familiære årsaker, og som «hytte i byen», gir ikke slikt fritak, og gir derfor heller ikke rett til å få til beboerkort etter forskrift om beboerparkering

Klager ber om en skjønnsmessig vurdering som tar hensyn til klagers behov. Klagenemnda vil her vise til at opplistingen av hvem som kan få tildelt beboerkort etter forskriften, er uttømmende. Det åpnes ikke for andre unntak eller skjønn utover det som går frem av forskriften.

Klager skriver at han regner med at oppfordring til å søke som pendler, ikke ville blitt gitt hvis det ikke var mulig å få innvilget beboerkort på dette grunnlaget. Klagenemnda er enig med Bymiljøetaten i at dette må anses som en naturlig del av forvaltningens veiledningsplikt, og at slik veiledning ikke kan utgjøre noen form for garanti for utfallet av gjeldende søknad.

Klager har videre anført at han anser avslaget som et standardbrev og ikke et resultat av individuell behandling. Bymiljøetaten har svart at de ikke kan se at det faktum at deler av et vedtaksbrev bygger på en standardtekst, er av betydning for vedtaket når det er foretatt en konkret vurdering av forholdene i saken. Klagenemnda er enig i dette, og kan ikke se at det er holdepunkter for å si at saksbehandlingen har vært uforsvarlig på bakgrunn av dette.

Til anførselen om at et avslag vil føre til mer biltrafikk, har Bymiljøetaten bemerket at beboerparkeringsforskriften ikke åpner for å vurdere om et avslag eller en innvilgelse av en søknad om beboerkort vil føre til mer eller mindre biltrafikk. Klagenemnda er enig i dette, og legger til at forskriften heller ikke åpner for å innvilge eller avslå en søknad på dette grunnlaget. Klagenemnda viser til at formålet med forskriften er å gi beboere innen et avgrenset område best mulig tilgjengelighet til offentlige parkeringsplasser. Personer som bruker bolig i en beboerparkeringszone som hytte i byen, har mulighet til å parkere i sonen mot betaling.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

**Sak 8 Krav om dekning av saksomkostninger i klagesak om beboerparkering
(201801056)**

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 12.12.2018 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder krav om dekning av saksomkostnader etter at Oslo kommunes klagenemnd i sak 414/2018 vedtok å ta til følge klage over avslag på søknad om beboerkort.

Advokat Nina Reiersen har på vegne av Anne Mina Blomsteratmosfære AS (heretter klager) fremmet krav om dekning av saksomkostnader i forbindelse med arbeid for å få omgjort vedtaket. Kravet er på 6 875 kr inkludert merverdiavgift.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har vurdert saken og anbefaler at kravet avvises.

Vilkår for saksbehandling

En klager skal tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, når vedtaket blir endret til gunst for klager, jf. lov 10.02.1967 om behandlingsmåten i forvaltningssaker (forvaltningsloven) § 36 første ledd.

Avgjørelsen treffes av samme forvaltningsorgan som har truffet vedtak i klagesaken.

Kravet må fremsettes innen tre uker etter at klager er underrettet om det nye vedtaket.

I denne saken er det gitt underretting til klager i brev fra teknisk sekretariat av 17.10.2018. Brevet ble sendt både til klager og til advokat Reiersen. Det står i brevet at krav om dekning av saksomkostninger må rettes til Byrådsavdeling for miljø og samferdsel.

Den 29.11.2018 sendte advokat Nina Reiersen e-post der hun ber om at faktura dekkes av kommunen. E-posten ble sendt til postmottak BYS, tilsynelatende uten vedlegg. Den 03.12.2018 ble e-posten (med vedlegg) videresendt til byrådsavdelingene. Dokumentene er vedlagt her.

Første gang advokat Reiersen sendte e-post til kommunen var altså 29.11.2018, det vil si seks uker etter at vedtaket ble sendt ut fra teknisk sekretariat. Fristen etter forvaltningsloven § 36 tredje ledd tredje punktum er altså ikke overholdt.

Det følger av forvaltningsloven § 36, jf. § 31 at selv om fristen er oversittet, kan saken likevel tas under behandling hvis parten eller hans fullmektig ikke kan lastes for å ha oversittet fristen eller for å ha drøyd med klage etterpå, eller det av særlige grunner er rimelig at saken blir prøvd.

Faglig sekretariat viser til at advokat Reiersen ikke har kommentert årsaken til at kravet er sendt inn for sent. Det er altså ikke fremmet anførsler om at klager/advokat ikke kan lastes for forsinkelsen. Det er heller ikke påberopt særlige grunner til at det er rimelig at saken likevel blir prøvd. Faglig sekretariat viser også til at en advokat bør kjenne til frister i forvaltningsloven.

Faglig sekretariat er etter dette kommet til at kravet bør avvises fordi det er kommet inn for sent.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, tilrår klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Advokat Nina Reiersen har på vegne av Anne Mina Blomsteratmosfære AS fremsatt krav om dekning av kostnad til advokatbistand med 6 875 kr inkludert merverdiavgift. Kravet er fremmet i medhold av forvaltningsloven § 36. Advokat Reiersen har ytt bistand i forbindelse med klagesak om avslag på søknad om beboerkort. Oslo kommunes klagenemnd traff vedtak om å ta klagen til følge i klagesak 414/2018.

Melding om klagenemndas vedtak ble sendt ut 17.10.2018. Den 29.11.2018 sendte advokat Reiersen e-post til kommunen med krav om at kommunen dekker saksomkostningene. Kravet ble altså fremmet seks uker etter at vedtaket ble sendt ut. Fristen etter forvaltningsloven § 36 tredje ledd tredje punktum er dermed ikke overholdt.

Det følger av forvaltningsloven § 36, jf. § 31 at selv om fristen er oversittet, kan saken likevel tas under behandling hvis parten eller hans fullmektig ikke kan lastes for å ha oversittet fristen eller for å ha drøyd med klage etterpå, eller det av særlige grunner er rimelig at saken blir prøvd.

Klagenemnda viser til at advokat Reiersen ikke har kommentert årsaken til at kravet er sendt inn for sent. Det er altså ikke fremmet anførsler om at klager/advokat ikke kan lastes for forsinkelsen. Det er heller ikke påberopt særlige grunner til at det er rimelig at saken likevel blir prøvd. Nemnda viser også til at en advokat bør kjenne til frister i forvaltningsloven.

Klagenemnda er etter dette kommet til at kravet avvises fordi det er kommet inn for sent.

[19/00039]

Sak 40 Protokoll fra Oslo kommunes klagenemnds møte 15. januar 2019

Saken gjelder:

Protokollen blir lagt frem ved møtets slutt.

